

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΡΙΗ'

Τρίτη 15 Μαΐου 2018

ΘΕΜΑΤΑ

B. ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Συζήτηση και ψήφιση επί της αρχής, των άρθρων, των τροπολογιών και του συνόλου του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Μεταναστευτικής Πολιτικής: «Προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας προς τις διατάξεις της Οδηγίας 2013/33/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με τις απαιτήσεις για την υποδοχή των αιτούντων διεθνή προστασία (αναδιτύπωση, L180/96/29-6-2013) και άλλες διατάξεις - Τροποποίηση του ν.4251/2014 (ΑΞ 80) για την προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας στην Οδηγία 2014/66/ΕΕ της 15ης Μαΐου 2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με τις προϋποθέσεις εισόδου και διαμονής υπηκόων τρίτων χωρών στο πλαίσιο ενδοεταιρικής μετάθεσης - Τροποποίηση διαδικασιών ασύλου και άλλες διατάξεις», σελ. 7535- 7607

ΙΩΑΝΝΕΤΑ (ΑΝΝΕΤΑ) ΚΑΒΒΑΔΙΑ: Πάντα το κάνω, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, μία μέρα σαν τη σημερινή, σε ένα νομοσχέδιο σαν το σημερινό, δεν θα μπορούσα παρά να ξεκινήσω με τα όσα συμβαίνουν στην Παλαιστίνη, η οποία βιώνει μία πικρή επέτειο, αφού σήμερα συμπληρώνονται εβδομήντα χρόνια από την καταστροφή, από τη «Nakba», όταν εκατόχιλιοι Παλαιστίνιοι με την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ στις 15 Μαΐου 1948 εκδιώχθηκαν από τη γη τους, από τα εδάφη τους.

Την Παλαιστίνη που θρηνεί εξήντα έξι νεκρούς και χιλιάδες τραυματίες σε μια δολοφονική επίθεση του ισραηλινού στρατού, σε μια πραγματική σφαγή που αντιμετωπίζεται δυστυχώς από τη διεθνή κοινότητα με εξοργιστική αδιαφορία και με παραινέσεις περί αυτοσυγκράτησης. Συμπεριφορές Πόντιου Πιλάτου και ίσων αποστάσεων σε μια κυνική προσπάθεια εξομοίωσης του θύτη με το θύμα.

Σε αυτήν εδώ την Αίθουσα, κυρίες και κύριοι, στις 22 Δεκεμβρίου του 2015 το ελληνικό Κοινοβούλιο είχε διατρανώσει, είχαμε όλοι μας διατρανώσει, την αμέριστη συμπαράστασή μας στον παλαιστινιακό λαό, αναγνωρίζοντας ομόφωνα το κράτος της Παλαιστίνης και επαναλαμβάνοντας την πάγια θέση της χώρας μας για τη δημιουργία ενός ανεξάρτητου και βιώσιμου παλαιστινιακού κράτους στα σύνορα του 1967, με πρωτεύουσα την ανατολική Ιερουσαλήμ και ειρηνική συνύπαρξη των δύο κρατών.

Ειρήνη, όμως, χωρίς δικαιοσύνη δεν μπορεί να υπάρξει. Γι' αυτό και η καταδίκη των φυσικών, αλλά και των ηθικών αυτουργών της χθεσινής μαζικής δολοφονίας οφείλει να είναι κατηγορηματική και απερίφραστη. Χωρίς «να μεν αλλά». Ειδικά από μια χώρα όπως η Ελλάδα, της οποίας οι ιστορικοί δεσμοί με την Παλαιστίνη παραμένουν άρρηκτοι. Και αυτό είναι κάτι που μου δόθηκε η ευκαιρία να το επαναλάβω, αλλά και να το διαπιστώσω ιδίως όμμοι, όταν πριν από δύο εβδομάδες περίπου βρέθηκα στη Ραμάλα και στη Χεβρώνα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ερχόμενη στο νομοσχέδιο. Είναι πράγματι ατυχές να λέμε ότι η Ευρώπη αντιμετωπίζει μια προσφυγική μεταναστευτική κρίση. Η λέξη «κρίση» υποδηλώνει κάτι έκτακτο και προσωρινό που μπορεί να αντιμετωπιστεί με μέτρα έκτακτης ανάγκης.

Αυτό που αντιμετωπίζει η Ευρώπη είναι μια μετακίνηση πληθυσμών πρωτοφανούς κλίμακας μετά το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Γύρω της, και στην ευρύτερη γειτονιά της, υπάρχει ένας κύκλος φωτιάς, φρίκης, τυραννίας, πολέμου και ανεπίφραστης δυστυχίας από τον οποίο κύκλο όλοι θέλουν να ξεφύγουν. Ας μην υπάρχουν επομένως αυταπάτες ότι το πρόβλημα θα λυθεί με μέσα αποτροπής ή περιορισμού των προσφύγων και των μεταναστών στις λεγόμενες χώρες πρώτης γραμμής.

Το προσφυγικό - μεταναστευτικό φαινόμενο δεν θα εξαφανιστεί ως διά μαγείας. Είναι εδώ για να μείνει και θα είναι ίσως η κύρια ευρωπαϊκή πρόκληση για χρόνια, αν όχι για δεκαετίες. Συνεπώς, το να κρύβει η Ευρώπη ή έστω ένα μέρος της, το πιο συντηρητικό, το κεφάλι της στην άμμο για να αποφύγει την πραγματικότητα, δεν είναι απλώς υποκριτικό. Είναι εγκληματικό.

Οι σύγχρονοι ικέτες, κυρίες και κύριοι, είναι πολλαπλώς θύματα: θύματα διωγμών και φρικώδους βίας στον τόπο τους, θύματα κυκλωμάτων διακινητών, θύματα της τάφρου που περιβάλλει την Ευρώπη - φρούριο και θύματα ρατσισμού και εκμετάλλευσης, αν καταφέρουν να επιβιώσουν και να φτάσουν σε μια ευρωπαϊκή «γη της επαγγελίας».

Όσον αφορά όλα αυτά, δεν πρόκειται για φυσικά φαινόμενα, είναι το αποτέλεσμα συγκεκριμένων πολιτικών επιλογών. Το πιο τραγικό, όμως, και συνάμα εξοργιστικό σε όλα αυτά, είναι ότι θα μπορούσαν αυτές οι επιλογές να είναι εντελώς διαφορετικές. Θα μπορούσε η Ευρωπαϊκή Ένωση αντί για στρατιωτικές επιχειρήσεις να οργανώσει και να χρηματοδοτήσει μια διαρκή επιχείρηση έρευνας και διάσωσης στη Μεσόγειο, ώστε να αποτρέπεται η απώλεια ζωής. Θα μπορούσε να δημιουργήσει νόμιμες και ασφαλείς διεξόδους για τους αιτούντες άσυλο, ώστε να μην στρέφονται στα κυκλώματα διακίνησης και να μη θέτουν τη ζωή τους σε

κίνδυνο στη θάλασσα. Θα μπορούσε να καλύψει τις άμεσες ανθρωπιστικές ανάγκες ή και να απορροφήσει μακροπρόθεσμα τον κύριο όγκο των προσφυγικών ροών και μάλιστα με λιγότερα έξοδα από το στήσιμο της Ευρώπης - φρούριο, εάν απλώς υπήρχε η διάθεση ισόρροπης κατανομής τους σε όλα τα κράτη - μέλη αντί για τον εγκλωβισμό τους στις χώρες πρώτης υποδοχής.

Τα ελλείμματα αυτά στην ευρωπαϊκή αντίδραση έχουν καταγραφεί επανειλημμένα στα σχετικά ψηφίσματα της Κοινοβουλευτικής Συνέλευσης του Συμβουλίου της Ευρώπης όπου σε κάθε ευκαιρία τα μέλη της ελληνικής αντιπροσωπείας, Βουλευτές και Βουλευτρίες, θίγουμε τα ζητήματα αυτά και επιμένουμε στην ανάγκη για μια συνολική ευρωπαϊκή αντιμετώπιση του ζητήματος με βάση το διεθνές δίκαιο, την αλληλεγγύη μεταξύ των ευρωπαϊκών κρατών, τον σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και τον ανθρωπισμό.

Αυτές οι παραδοχές μπορούν και πρέπει να αποτελέσουν βάση για μια ουσιαστική συνεννόηση ανάμεσα στις δημοκρατικές πολιτικές δυνάμεις της χώρας. Με μια αναγκαία προϋπόθεση όμως: να συμφωνήσουμε όλες και όλοι ότι είναι επείγουσα η ανάγκη συσπείρωσης όλων των δημοκρατικών και προοδευτικών δυνάμεων και πολιτών της χώρας σε ένα κοινό μέτωπο απέναντι στην Ακροδεξιά και στον φασισμό. Γιατί, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, με αφορμή το προσφυγικό - μεταναστευτικό, το αποκρουστικό και επικίνδυνο πρόσωπο της Ακροδεξιάς έχει, δυστυχώς, ξανασηκώσει κεφάλι στην Ευρώπη. Και όχι μόνο στο περιθώριο της πολιτικής.

Έχει γίνει πλέον κοινό το φαινόμενο να υιοθετούν οι συστημικές συντηρητικές δυνάμεις της Ευρώπης, δυστυχώς και στη χώρα μας, τη ρητορική και την ατζέντα της Ακροδεξιάς με το έωλο επιχείρημα ότι «δεν πρέπει να δώσουμε χώρο στην Ακροδεξιά». Αν η λύση που προτείνουν ορισμένοι για να μη δοθεί χώρος στην Ακροδεξιά, είναι να καταλάβει τον χώρο αυτό η «κανονική» Δεξιά, ας μας το πουν ανοιχτά. Εμείς, όμως, οφείλουμε να καταθέσουμε την κάθετη αντίρρησή μας σε αυτόν τον ολισθηρό δρόμο και να αντιπροτείνουμε πως αυτό που πρέπει να κάνουμε όλες και όλοι είναι να καταδικάσουμε χωρίς περιστροφές και χωρίς καμμία επιφύλαξη, οποιαδήποτε ρατσιστική και φασιστική συμπεριφορά και όχι να γεύουμε με τη ρητορική μας φοβικά σύνδρομα, επικαλούμενοι το δόγμα «ασφάλεια και δέος», όπως κάνουν οι συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας ευθυγραμμιζόμενοι πλήρως με τη ρητορική της Χρυσής Αυγής. Προφανώς, κυρίες και κύριοι, οι λύσεις σε αυτά τα προβλήματα δεν μπορούν να είναι αποσπασματικές και -το σημαντικότερο- δεν μπορούν να μην λαμβάνουν υπ' όψιν τα πραγματικά δεδομένα, σε πολιτικό και νομικό επίπεδο.

Ως προς το νομοσχέδιο που συζητάμε σήμερα, πριν ακόμα από την κατάθεσή του αλλά και μέσα από την κοινοβουλευτική διαδικασία έχουμε ήδη πετύχει ένα καλό επίπεδο πολιτικής συζήτησης, κάτι που έδωσε τη δυνατότητα -και αυτό το αναγνωρίζουν όλοι- να υπάρξουν αρκετές βελτιώσεις ως προς το περιεχόμενό του, δημιουργώντας ενδεχομένως τη βάση για τη στοιχειώδη συνεννόηση για την οποία μίλησα προηγουμένως.

Ασφαλώς -και κλείνω με αυτό, κύριε Πρόεδρε- το προσφυγικό - μεταναστευτικό είναι ένα ζήτημα τέτοιας περιπλοκότητας που κανένα νομοθέτημα από μόνο του δεν μπορεί να το λύσει. Οφείλουμε, επομένως, να συνεχίσουμε τις προσπάθειες έτσι ώστε να μπορούμε κάποτε να μιλάμε για μια ευρωπαϊκή πολιτική για τη μετανάστευση και το άσυλο, που θα σέβεται τις ανθρωπιστικές αξίες του νομικού μας πολιτισμού.

Σας ευχαριστώ.